

SERIA DE AUTOR
ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

STRĂBĂTÂND SECOLELE

II

Poarta cerului

Traducere din franceză de
DORU MAREȘ

HUMANITAS
fiction

Lector: Gabriela Riegler
Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Lucrare executată la Artprint

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
LA TRAVERSÉE DES TEMPS
TOME 2: LA PORTE DU CIEL
Copyright © Editions Albin Michel - Paris 2021
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2023, pentru prezenta versiune
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHMITT, ERIC EMMANUEL
Poarta cerului / Eric-Emmanuel Schmitt; trad. din franceză
de Doru Mareș. – București: Humanitas Fiction, 2023
ISBN 978-606-097-180-1
I. Mareș, Doru (trad.)
821.133.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Prolog

Fuge.

De câte ori nu a evadat Noam?

Fuge cât îl țin puterile...

Fuga nu este o soluție, doar oferă o modalitate de a scăpa, de a reflecta, de a acționa. Noam părăsește cuibul activiștilor. Trei zile, i-au mai rămas trei zile... Dacă, în acest răstimp, Noam nu reușește să dezvăluie lumii întregi planul lor de exterminare, aceștia vor ataca centralele nucleare, provocând o pană de electricitate, o cădere a internetului, o panică generalizată. În mijlocul acestui haos, le va fi suficient să comită o serie de atentate, sfârșind prin a arunca civilizația în haos. Acești supraviețuitori radicali urăsc întreaga societate, neavând decât o singură idee în minte: să o suprime pentru a instaura alta, pe care să o stăpânească.

Fuge cât îl țin picioarele. Noaptea îl strivește, grea de căldura de peste zi. Nici o fărâmbă de răcoare. Totul se pietrifică, copacii, ierburile agonizând de uscăciune, cerul negru brăzdat de stele minerale, luna irascibilă. Totul e încremenit. Nici un țipăt de pasăre de noapte nu străbate pădurea, nici un găngurit nu freamătă. Noam scrutează tabloul încremenit, dar rămâne la pândă: în spatele lui, oamenii Arcei pot oricând să apară și nu vor ezita să îl doboare.

Fuge. Frica îi dă aripi, îi dezleagă gleznele, îi sporește afluxul de sânge în coapse, îl face să-și găsească echilibrul în funcție de obstacole, bolovani, rădăcini, bușteni. Depășind marginea proprietății, se avântă cu și mai mare viteză spre șosea.

Deodată aude bătăi surde dublate de șuierături: cineva e pe urmele lui! Încolțit, se ascunde după un pin. Între două răsuflări prea zgomotoase, pe care abia de reușește să le liniștească, simte o prezență undeva mai jos. Lipit de trunchiul a cărui rășină i se încheiază pe palme, își recapătă suflul, distingând mai bine bocăniturile intermitente. De unde provin? Cercează împrejurimile, se uită în dreapta, în stânga și realizează că bătăile vin dinspre propria inimă, dinspre propriii plămâni: nu era urmărit decât de sine însuși... Înfuriat că s-a lăsat pradă spaimei, se avântă mai departe.

Zidul incintei. În acest loc nu sunt mascate nici detectoare, nici camere de supraveghere.

Escaladează zidul, trece peste cioburile de sticlă prinse pe coama zidului și se trezește într-un șanț la marginea șoselei. Adio Arcă.

La fundul rucsacului se balansează un obiect de importanță capitală, laptopul pe care li-l smulsese fanaticilor, cu ajutorul căruia se putea face legătura între celula libaneză și organizația centrală. Când Marmoud, Charly și Hugo vor constata furtul, vor fi cuprinși de o furie ucigașă. Nu e nici o secundă de pierdut. Noam se îndreaptă spre taluzul drumului și îl coboară în cea mai mare viteză.

O mașină decapotabilă își face apariția. Muzica răzbătând dinspre autovehicul bubuie mai tare decât motorul. O orchestră de viori și alămuri acompaniind un cântăreț siropos învelește peisajul sumbru, acoperind zgomotul vehiculului care rage mai ceva decât un leu înfometat.

Noam se așază în mijlocul drumului.

Mașina rulează, imperturbabilă, cu o viteză bună.

Noam ezită.

Mașina nu încetinește, ci se repede înainte.

Orbit de farurile care-l învăluie într-o lumină crudă, Noam rămâne în mijlocul șoselei, la pândă, gata să sară în ultimul moment în șanț.

Mașina se oprește la mai puțin de un metru. O voce amuzată izbucnește:

— Hei, omule, genial! Ce tupeu! Mi-a plăcut... De unde știai că mi-am reparat frânele? Tu ești ăla care mi-a trimis factura?

Oprind motorul și radioul, o huidumă se extrage cu greu din mașină, încântată. O coamă ondulată îi încadrează chipul osos cu nas coroiat. Se apropie de Noam făcând o mulțime de gesturi ample; corpul i se clatină, îmbibat de alcool.

— Ce dracu' faci, omule, în deșertul ăsta?

— Merg la Beirut.

— Nici o problemă, te duc eu!

Se întoarce spre mașină, se oprește în ultimul moment, deschide portiera și arată spre bancheta din spate. Noam urcă și dă cu ochii de un tânăr blond înfipt în scaunul din față.

— El e Sören, danez, exclamă șoferul. Noaptea asta să vizităm Libanul. Să mă prezint: Joseph.

Motorul huruie gata să explodeze, lunganul ia piciorul de pe frână, iar vehiculul pornește. Joseph e de o bucurie gălăgioasă: ca să-și exprime veselia are nevoie de decibeli, ai supapelor, ai radioului, ai propriei voci. Inepuizabil, nu încetează să laude frumusețea, măreția Libanului, spune banc după banc, izbucnește în râs, divaghează de la subiect, pierde șirul și iarăși hohotește.

Cât timp acesta perorează, danezul, alb ca varul, îi povestește lui Noam că, prietenii de-o seară fiind, în timpul unui turneu muzical, a fost luat pe sus de Joseph, luminstul, care voia s-o facă pe ghidul. Cu o sută cincizeci de kilometri la oră,

au parcurs drumul de la Baalbek la Tyr, trecând pe la reședința estivală din Beit ed-Dine, rezervată președintelui republicii, unde teribilistul șofer, beat turtă, a încercat să intre. Nimic nu poate opri serviabilitatea lui Joseph, care-și întreține debordantul entuziasm sugând la bere. De mai multe ori, mașina a fost cât pe ce să se răstoarne în vreo râpă sau să îndoiaie vreun stâlp, doar că Dumnezeu bețivilor veghează asupra lui Joseph.

— Vai, suspină danezul, ostatic al amabilității care-i însuflețește pe libanezi, nedorindu-și altceva decât să sară din automobilul infernal.

Ignorând pericolul, Noam închide ochii încercând să elaboreze o strategie. Cu cine să ia legătura? Nu cunoaște aproape pe nimeni, ignoră modul de funcționare al acestei societăți în mijlocul căreia s-a trezit aruncat după ultima sa hibernare care a ținut decenii întregi. În minte îi vine un nume: Hassan.

La ora nouă, în cartierul Achrafieh, pe strada Alfred Nacache, Noam dă de Hassan, care-i pasează băiatului de la parcare cheile bolidului pe care-l deține. De cum intră în birou, Noam dă buzna peste el.

Hassan nu pare surprins. Fără nici un preambul, acuză comportamentul neprietenos al lui Noam, reproșându-i că le-a pus în pericol relația, înhăitându-se cu vărul său la Arcă. Noam protestează, asigurându-l de buna sa credință, și-l convinge să meargă la un pahar. Hassan face pe bosumflatul. Jurnalistul deducit la lux alege un bar vetust, insalubru, cu pereți verzui, unde se așază pe scaunele soioase, sorbindu-și cafeaua din cești ciobite.

Noam îi povestește ce a descoperit: Arca, pe care vărul lui Hassan, survivalist cinstit, o consideră un simplu refugiu în caz de flagel, adăpostește un grup terorist afiliat unei rețele internaționale. Îi descrie pivnița înșesată de arme, îi relatează discuțiile pe care le-a surprins în legătură cu laptopul și ultima convorbire cu șeful conspirației. N-are nici un rost să-i destăi-

nuie lui Hassan identitatea șefului al cărui chip a apărut pe ecran: nu există nici o șansă să-l fi întâlnit, având în vedere că timpul alocat ființelor omenești nu este acela milenar al lui Derek. Noam dă detalii, cu obstinație, în încercarea de a-l convinge pe Hassan că o catastrofă este inerentă, cel puțin dacă nu vor fi denunțate aceste comandouri îndreptate împotriva centralelor nucleare, barajelor, băncilor de date ale internetului. Cataclismul e aproape.

— Trei zile! Îți dai seama? Celula Zacharie din Statele Unite va lovi în trei zile.

Hassan e conștient de-acum de pericol, dar omul de presă își mărturisește neputința. Revista lui, *Happy Few*, o publicație lunară pe hârtie lucioasă, nu are nici profilul, nici capacitatea de intervenție rapidă cerută de această dezvăluire.

— Sună pe la cotidiene! îl imploră Noam.

Hassan nici nu se gândește ca un cotidian care se respectă să riște, fără o minimă verificare, să înlocuiască vreun articol pentru o afacere de o asemenea amploare, ceea ce ar presupune cel puțin trei zile.

— Pune-mă pe mine în legătură cu autoritățile!

În ciuda gravității discuției, Hassan izbucnește în râs. Libanez fiind, are două certitudini în privința politicianilor de la el din țară: ineficacitatea și corupția acestora. În acest caz, se vor mulțumi să vândă noutatea senzațională americanilor sau europenilor.

— Nu-mi pasă că vor face profit, îi răspunde Noam. Atâta vreme cât vestea circulă.

— Ar dura prea mult! Dacă ar fi avut simțul urgenței, reprezentanții noștri politici nu ne-ar fi lăsat națiunea să se ducă la fund.

— Serviciile secrete?

— Hm...

— Păi și-atunci nu facem nimic, doar așteptăm apocalipsa?

— Nu am spus asta. Vino.

O oră mai târziu, Hassan și Noam ajung la un antrepozit aflat în apropierea portului din Beirut. Pe o structură metalică, blocuri mici de piatră gri formează pereți aspri acoperiți cu tablă ondulată. La exterior, nici zugrăveală, nici tencuială, numai jeturi de urină la baza unui zid jos din beton; în interior, o zăpușeală și o penumbră copleșitoare. Hassan apasă pe un întrerupător; neoane pâlpaie împroșcând scânteii înainte de a se hotărî să răspândească o licărire verde-albăstruie chioară. Cei doi bărbați se strecoară printre cufere mari din placaj. Un miros de hoit te izbește. Ridicând o trapă, coboară o scară elicoidală din fier ruginit, trezindu-se în fața unei uși blindate. Hassan tastează un cod, se aude un semnal, al doilea cod, semnalul se schimbă, al treilea cod, și ușa se deblochează.

Pătrund într-un spațiu în care ventilatoarele din tavan și gurile de aerisire introduc aer proaspăt. Cocoșați pe niște scaune înalte aliniat în fața unui șir de tablete, cincisprezece tineri pianotează pe tastaturi, în fața unor ecrane de mari dimensiuni. Atitudinea acestora îl intrigă pe Noam: nepăsători, moleșiți parcă, își concentrează întreaga energie în vârful degetelor și în clipirea din ochi. Moluște prevăzute cu extremități supraîncălzite... Profund absorbiți, fetele și băieții aceștia nu numai că nu le dau nici o atenție, dar nici măcar nu-i observă pe vizitatorii sosiți.

— Pirați informatici, explică Hassan. Sparg orice site, oficial sau privat, al vreunui minister, armate, industriei farmaceutice, consorțiu mediatic, al vreunui miliardar. Odată intrați în sistem, au acces la date, le modifică, le șterg, le blochează.

— Cu ce scop?

— Jocul. Provocarea. De dragul pirateriei.

— Bani?

— Ce-ar face cu ei? Uită-te și tu cum trăiesc! Un șobolan de canal nu se visează șobolan de câmp.

Hassan merge în celălalt capăt al sălii. Acționează sistemul digital al unei alte uși cu blindaj de oțel, îl împinge pe Noam înăuntru și strigă:

— Salut, Stan.

— Sal'.

În fața mai multor monitoare, tipul a răspuns mecanic, fără a articula sau a-și ridica pleoapele. E enorm. Două sute de kilograme. Noam nu a văzut niciodată o asemenea masă deformă. Deși umflat, capul îi pare minuscul deasupra volumului de grăsime.

— El e Noam.

— Sal'.

Tipul nici n-a clipit. Ochii săi reptilienii cu corneea îngălbenită, lipiți de ecran, se mișcă rapid.

După prezentări, Hassan îi laudă lui Noam măiestria tehnică a lui Stan, mare lansator de alerte, denunțător de scandaliuri, responsabil de numeroase crize salvatoare. A spart dosare confidentiale clasate, a difuzat secrete de stat, a denunțat răzbunarea mediatică a unor personalități care au mințit cu nerușinare. Nimeni nu l-a găsit de când s-a înmormântat aici, toți cei care au ceva de ascuns îi știu de frică. Operează sub pseudonimul Serpico.

— Să te pun la curent? îi propune Hassan mormanului adipos.

— K, susură Stan, rămânând nemișcat.

Ceea ce pare să însemne: „OK.“

În timp ce Hassan îi povestește despre complotul demascat de Noam, ochii și degetele lui Stan continuă să dialogheze cu consolele. „Oare e atent la ce i se spune?“ se întreabă îngrijorat Noam.

La sfârșitul prezentării minuțioase, Hassan lasă să-i scape:

— Ajută-ne.

— K.

— Îți dai seama de importanța întregii situații?

— K.

— E o problemă de viață și de moarte. Și pentru întreaga lume, și pentru tine.

Stan, cu fruntea aplecată spre ecran, pare la fel de puțin interesat ca un angajat căruia i s-a terminat programul de lucru.

— Cât?

Ridică privirea, se uită pătrunzător la cei doi și repetă fără vlagă:

— Cât?

Hassan exclamă: hackerul nu a înțeles că problema îl lovește pe fiecare dintre noi?! Fără electricitate, dacă întreaga pânză de păianjen mondială a www-ului e blocată, toată planeta va fi paralizată, și chiar și el se va năruia cu tot cu ascunzătoare.

— Cât? Aștept.

Pentru a-și sublinia răbdarea binevoitoare, apucă o geantă, o deschide, scoate cu ambele mâini mai multe chipsuri și începe să le ronțăie.

Hassan insistă subliniind încă o dată miza colectivă, inevitabila confuzie generală.

— Cât? îl întrerupe Stan. Finanțez o echipă, un spațiu, materiale, îmi asum niște riscuri. Cât?

— Stan, dacă nu se face ceva, în trei zile acești bani nu-ți vor mai servi la nimic.

— Cât?

Noam își dă seama că Stan, asemenea iluminărilor pe care i-a întâlnit de-a lungul secolelor, nu înțelege aproape nimic din realitate. Un obișnuit al ecranelor, îmbătat de măiestria-i întru algoritmi, își închipuie că, în cazul în care lumea va dispărea, un soft nou, conceput de el, va crea o alta, mai bună. Convingerea dementă îl face să nu ia în seamă faptele. Cu ochii lipiți de monitoare, Stan îi înștiințează:

— Patru milioane de dolari.

Hassan rămâne stupefiat. Înainte de a-și relua cupletul indignat, Noam tranșează chestiunea:

— De acord. Patru milioane de dolari.

În ciuda greutății lor, pleoapele lui Stan clipesc de plăcere. Hassan se întoarce spre Noam.

— Ce? Ai tu patru milioane de dolari?

— Nu, dar o să am curând.

— Cum?

— Nu am nevoie decât de două lucruri: lut și un cuptor.

Poți să-mi faci rost?

Acasă la Hassan, care-l găzduiește în camera de oaspeți, Noam își pune rucsacul pe pat și scoate cele două comori: laptopul teroriștilor și manuscrisul său. În ciuda grabei, aruncă o privire nostalgică asupra caietelor în care și-a consemnat memoriile. Va reuși să le ducă la bun sfârșit? Își consideră mărturia necesară mai mult ca niciodată. A pornit acest demers temându-se pentru evoluția umanității, dorindu-și să lămuirească drumul care l-a purtat până aici pe el, care a traversat vremurile, dar iată că totul se precipită. Geniul uman nu mai ține cont de bunul simț. E un copil strălucit, capricios, temerar, lipsit de morală, a cărui putere de a construi o egalează pe aceea de a distruge. Capabil de ce e mai rău, dar și de ce e mai bun, acționând fără perspicacitate, flirtează continuu cu ceea ce detestă: moartea. Când o respinge, când o sfidează, dar nu renunță niciodată la această confruntare exacerbată. Între ei, oamenii se prefac că-și vorbesc; în realitate, nici unul dintre ei nu se adresează decât unui singur interlocutor, moartea, semenii rămânând pierderi sau beneficii colaterale.

Noam răsfoiește paginile acoperite de un scris regulat. Amintirile nu i se limitează la propria existență, căci reprezintă întreaga epopee umană. De obicei, cuvintele se aștern pe hârtie pentru a rămâne peste timp, el le scrie pentru a nu se pierde.